

Barnabas Mam: PRO JEHO CÍL

*Barnabasův příběh přepracovala Joanna Sze, SSMC,
dále upravil Barnabas Mam a Bruce M. Haight
Červen 2007*

Poprvé jsem slyšel Ježíše na evangelizačním tažení v Phnom Penhu v dubnu 1972. Byl jsem mladý komunist, bylo mi necelých dvacet a dva roky jsem byl naočkován protiamericky a ateisticky. Všichni komunisté mají jeden cíl – milovat svůj národ. Na Američany se pohlíželo jako na imperátory, proto byli nepřáteli. Od 18. března 1970 do 17. dubna 1975 vláda Khmerské republiky přijímala „nepřátele“ v naší zemi. Zúčastnil jsem se evangelizačního tažení, abych jako vyzvědač zjistil, kolik Američanů bylo do akce zapojeno. Převlékl jsem se a vybral si místo daleko od uličky. Kazatelem toho dne byl Dr. Stanley Mooneyham, prezident nevládní organizace World Vision International. Bůh si použil tuto příležitost, abych slyšel evangelium. Dr. Stanley mluvil o marnotratném synu. Během naslouchání poselství jsem byl zasažen mocí slova a Ducha svatého tak, že jsem uviděl sám sebe jako marnotratného syna. Komunismus mě učil nikdy nebrečet. To bylo znamením slabosti. Ale ten den mě slovo Boží pohnulo k pláči nad mými hříchy. Z Boží milosti si mě všimli dva uvaděči a přistoupili ke mně. Modlil jsem se modlitbu pokání a okamžitě jsem cítil hřejivý pocit přijetí. Do konferenčního centra jsem šel jako komunist a odcházel jako znovuzrozený křesťan.

Hned jsem musel čelit opozici. Do té doby jsem byl chrámovým chlapcem v péči svého strýce. Strýc mi řekl: „*Když ted' následuješ Ježíše, ať tě taky Ježíš živí.*“ Tak mi následujících šest týdnů nedával žádné jídlo, ale oheň, který jsem v sobě měl, mě dotlačil jít do církve, kde jsem byl vřele přijat. Komunisté často zpívají o bratrské lásce, ale já našel společenství bratrské lásky, když jsem hledal církev. Nakonec to můj strýc vzdal a oznámil to mým rodičům, kteří bydleli na vesnici. Otec byl čtrnáct let buddhistickým knězem. Zeptal se mě: „*Synu, proč ses rozhodl stát se katolíkem?*“ Myslel, že všichni křesťané jsou katolíci. Měl mnoho smutných zkušeností během naší 93-leté francouzské kolonizace, která trvala až do roku 1955, kdy jsme se stali nezávislími. Stát se křesťanem podle něj znamenalo odmítnout matku a otce a odmítnout rodinu. Věřil tomu, protože během francouzské kolonizace mnozí kambodžané, kteří se stali katolíky, vzali doslovně slovo z Lukáše 14,26 a obával se, že když jsem se stal křesťanem, tak ho teď budu také nenávidět. Byl jsem věřící teprve šest týdnů, tak jsem prosil Ducha svatého, aby mi pomohl odpovědět mému otci. Měl jsem výtisk Bible, ačkoliv jsem neměl žádné peníze. Brzy poté, co jsem se stal křesťanem, obrátil jsem se na pracovníka biblické společnosti kvůli Bibli. Řekl mi, že jestli prodám na veřejnosti dost Biblí, budu si ze zisku moci koupit svoji vlastní; tak jsem tvrdě pracoval a koupil si Bibli. Řekl jsem svému otci: „*V církvi jsem se naučil ctít své rodiče.*“ Otec chtěl, abych mu to dokázal. Prosil jsem o vedení Duchem svatým a našel ve své Bibli odpovídající verš – Ex 20,12 a Ef 6,1–3. Řekl jsem otci: „*Budu si tě vážit, dokud budeš žít. Proč čekat se splácením obětních darů až po tvé smrti?*“ To ho uspokojilo a řekl: „*Jestli budeš stále poslušný, tak to není špatné.*“ Zatímco byli mí rodiče celkem tolerantní k mému rozhodnutí, vybídlí mě: „*Co chceš udělat se vztahem s tvými sourozenci?*“ Jsem sedmý z devíti dětí. Jedna z mých sester na mě vždy žárlila, protože jsem byl středem pozornosti. Jednou měla bolesti zubů a hlasitě naříkala. Zrovna jsem se připravoval na zkoušku a tak jsem ji ostře okřikl. Tři roky se mnou pak nemluvila, tak jsme měli v rodině rozkol. Učím se pomalu, ale jakmile si něco zapamatuji, nikdy na to nezapomenu. Vzpomněl jsem si na jedno kázání, kde kazatel mluvil o zanechání daru na oltáři a usmíření se se svým bratrem před tím, než se vrátíš a obětuješ jej. Moji rodiče mě žádali, abych to udělal. Duch svatý mě vedl k veršům z Matouše 5,23–24. Byl jsem vyzván prosit svoji sestru o odpuštění, udělal jsem to, a vztah mezi námi byl obnoven. Jsem vděčný Bohu, že jsme se mohli usmířit, protože tři roky na to byla zabita Rudými Khmery.

Jednoho dne přišel ze Skotska Boží muž. Byl to významný Kambodžan, jmenoval se Chhirc Taing. Řekl své ženě a přátelům, že ho Bůh povolal zpět do Kambodže, aby tam zemřel jako mučedník. Vrátil se sem v roce 1973, když byla země uprostřed občanské války. Než přišel, všichni misionáři a křesťanští vedoucí o něm mluvili velice pěkně. Byl jsem zvědavý na tohoto člověka, kterého měl každý rád. Jednou v neděli jsem stál před vchodem sboru Betánie. Účastnil jsem se khmerských i anglických bohoslužeb, protože to byla dobrá příležitost naučit se anglicky. Uviděl jsem malého muže se světlou pletí, jak vy-

stupuje z auta. Vyšel po schodech nahoru, pozdravil a podal mi ruku. Cítil jsem, jak mi v žilách proudí něco teplého. Zeptal se mne: „*Přijal jsi Krista?*“ Odpověděl jsem: „*Ano.*“ Usmál se na mne, plácl mě po rameni a dal mi slovo povzbuzení: „*Nikdy nelítuj svého rozhodnutí. Je to nejlepší rozhodnutí, které jsi udělal, a změnil tvůj život.*“ Nevěděl jsem, kdo to je, ale po tomto setkání jsem miloval to, co říká. Avšak jeho život promlouval ještě hlasitěji, než jeho slova. Byl člověkem, který opustil svět. Stal se mi Eliášem. Nevěděl jsem, že se jednou stanu jeho Eliášou. Učil mě, dbal na mne a trávili jsme spolu mnoho vzácného času ve službě. Na dva roky se stal Božím nástrojem k přinesení duchovního probuzení do Kambodže. Jeho poslední kázání bylo z 2 Kr 2 o Elišovi, který poté, co dostal Eliášův plášť, volal po dvojité dávce jeho ducha. V tom čase už mnoho amerických misionářů opustilo zemi. Chhirc vyzval církve v Kambodži, aby povstali jako Eliášova generace. Poté jsme měli možnost modlit se celou noc s asi 60 dalšími vedoucími. To bylo 16. dubna 1975.

Časně ráno příštího dne 17. dubna obsadili Rudí Khmerové Phnom Penh. Pochodovali ulicemi a zpívali vítězné písně. Nařídili nám urychleně opustit Phnom Penh, protože americká letadla měla bombardovat město. Během tří dnů bylo evakuováno více než milion lidí. Chhirc se rozloučil a pobízel nás podle Ř 13,1 podřídit se vládním autoritám a že Bůh nás povede a ochrání nás. Také nám řekl, abychom se učili být bezelstní jako holubice a opatrní jako hadi (Mt 10,16). Protože s jistotou věděl, že je na konci svého života, šel ven a začal svědčit na ulicích. Jeho adoptivní syn viděl, jak byl zatčen a pak zavražděn.

My, co jsme zbyli, odešli jsme pouze s oblečením, které jsme na zádech pobrali. Šel jsem domů pátrat po své rodině, ale dům byl prázdný. Modlil jsem se k Bohu, neboť jsem nevěděl, jak přežít. Jak jsem šel po ulici, potkal jsem jednoho křesťanského bratra a pak další. Brzy jsme měli společenství 18 lidí. Stal jsem se jejich Mojžíšem a byl zodpovědný za zajištění jídla pro ně. Měli jsme jít východně a přejít most na druhou stranu Phnom Penhu. Avšak všechna rýžová skladiště byla umístěna ve městě. Mnoho lidí riskovalo své životy, když se kvůli jídlu plavili na bambusových vorech nebo plavali přes řeku zpátky do města. Ačkoliv Rudí Khmerové nedávali přednost plýtvání se svými náboji, po těch, kteří byli ve vodě, stříleli. Někteří z naší skupiny naříkali kvůli jídlu. Když jsme se společně pomodlili, dostal jsem odvahu jít zpátky do Phnom Penhu s bratrem Timothym, který je teď spolupracovníkem pastora v Long Brach, Kalifornie. Byl pouze jeden způsob, jak se dostat zpátky, trasou číslo jedna – po mostě přes řeku, a Duch svatý mi řekl, abych po něm přešel. Šli jsme přímo před bezpečnostní důstojníky Rudých Khmérů, kteří byli na stráži. V džípu jsem uviděl svého bývalého spolužáka, který se stal Rudým Khmerem. Už jsem ho téměř pozdravil, ale Duch svatý mě před tím varoval. Můj přítel mě viděl, ale předstíral, že mě nezná, neboť být přítelem obyvatel města by pro něj mohlo být nebezpečné. Všichni mě nechali jít. Byl jsem věřící pouze tři roky. Když jsme dorazili do skladiště, byly tam tisíce pytlů rýže nahromaděných na sobě. Asi 50 lidí tady vytahovalo pytle spod hromady. Duch svatý mě upozornil a vyzval, abych zůstal stranou. Za okamžik jsem viděl, jak pytle z vrcholu hromady padají dolů na lidi. Jeden pytel letěl vzduchem a dopadl přímo před nás. Co bych dělal, kdybych neznal Boha? Naložil jsem pytel na kolo a jel ven. Rudí Khmerové pobrali všechny motorčky a auta. Nikomu to nevadilo, protože stejně nebyly peníze na palivo. Po 18. dubnu byly naše peníze znehodnoceny a zakázány. Bylo tam mnoho bohatých Číňanů, kteří si přivezli s sebou peníze a když zjistili, že je nemohou použít, naskákali do řeky a utopili se. Chudí, kteří roznášeli jídlo a nádobí, měli větší šanci přežít. Zpátky jsme se vraceli stejnou cestou. Viděl jsem toho samého přítele a stala se stejná věc, vzájemně jsme se ignorovali.

Následující tři měsíce jsme trávili hledáním rodičů a ostatních příbuzných. Denně jsme od svítání do západu slunce ušli 68 kilometrů. Nenašli jsme nikoho. Setkal jsem se s hudebníkem a jeho rodinou z partnerského sboru. Hrál na kytaru, piáno a flétnu a já u něj bydlil po svém obrácení. Měl dvě sestry, jedna byla vdaná a druhá, která se jmenovala Ráchel, byla jako já učitelkou nedělní školy. Pozval mě, abych u nich zůstal a tak jsem se tam tři dny zdržel. Když jsme se loučili, všichni plakali, protože si mě zamilovali. Později byla celá rodina, kromě jeho syna, zabita. Proč? Jaký byl zločin mého přítele? Nosil brýle. Učením rudých Khmerů bylo vzdát se přepychu a brýle byly považovány za předmět přepychu, používaný ke vzdělávání. Od řeky Basak jsme ušli 64 kilometrů až k řece Mekong. Tam jsem potkal

dalšího přítele, který byl vůdcem Rudých Kmerů. Radil mi tajně, abych se nezdržoval tam, kde mě lidé znají. Poradil mi: „*Jdi dál, je to pro tebe bezpečnější.*“

Tak jsem šel a dorazil do vesnice Prey Veng a pokračoval dále do vesnice blízko džungle na hranicích s Vietnamem. Tam jsem však byl zajat Rudými Khmery. Všichni Kambodžané byli rozděleni do dvou skupin – revolucionáři a osvobození. Rudí Khmerové byli revolucionáři. Ostatní byli osvobození lidé a každý revolucionář mohl zatknout kohokoliv osvobozeného. Úředník Angkaru (ústřední organizace Rudých Kmerů) přišel ke mně a řekl mi, že musím jít do tábora na převýchovu. Nevěděl jsem, co to je a dost hloupě jsem se zeptal, jak budu moci studovat bez knih a psacích potřeb. Úředník mi odpověděl: „*Neměj obavy, Angkar se postará.*“ V táboře jsem nenašel žádné kancelářské potřeby, pouze koše, motyky a nářadí pro tvrdé nucené práce. Byl jsem v zadržení od srpna 1975 do 1977. V táboře jsem byl nejmladší a jediný křesťan a také jediný, kdo byl dobře připraven na práci. Měl jsem přečtenou knihu o revoluci v Číně, tak jsem věděl, jak produkovat vlastní hnojivo. Míchal jsem lidské výkaly s hlínou, vysoušel je na slunci, ručně je drtil a skladoval ve stodole. Časem jsem se stal známým jako „mladý bratr“ nebo „kalendářní muž“, neboť jsem si vedl záznamy svých denních modliteb. Avšak, když jsem se cítil nemocný, trpěl jsem nedostatkem moderní léčby. Jednou jsem dostal malárii. Zatímco jsem se třásl, vesnický lidový léčitel mě chtěl léčit tradičním způsobem pálením žil na ruku. Obvykle to bylo děláno bambusem, který byl nařezán rozbitou lahví, svinutý do koule a vysušený. Tyto bambusové koule byly položeny na kůži a pak zapáleny dřevěným uhlím. Cílem bylo zničit nervová zakončení a tím i bolest. To se dělalo v případě téměř všech nemocí. Když jsem měl problémy se žaludkem a břicho jsem měl oteklé, „doktor“ mi na břicho vypálil šest děr, po třech na každé straně mého pupku. Když mě bolely zuby, vypálil mi dvě jizvy, každou na jedné straně čelisti. S poškozenými nervy jsem vůbec nic necítil, dokonce ani později, když jsem měl potíže se zuby moudrosti. Můj vzhled se zhoršil. Měl jsem bolesti otevřít oči, dokonce i když nebyly zarudlé. Nemohl jsem vidět a můj zdravotní stav se den ode dne zhoršoval. Poslali mi revolucionářskou zdravotní sestru, aby se na mě podívala. Koupila nějaký druh místní tekutiny ve skleněné láhvi od Mirindy a injekční stříkačku. Násilím mi otevřela oči a tekutinu mi do nich stříkla. Oči se mi ještě zhoršily. Protože jsem nemohl pracovat na rýžovém poli, byl jsem místo toho poslán pracovat do kuchyně. Byla to těžká práce, ale hodně jsem toho uměl od své starší sestry, která byla učitelkou vaření. Jednoho dne, když se vařila rýže pro 18 lidí, sundal vysoký důstojník poklici z hrnce a rozevřel mi doširoka moje oči. Z hrnce se vyvalila horká pára a páčila mě do očí. „*Snes to, to tě vyléčí,*“ řekl důstojník. Děkoval jsem Pánu, že jsem neřval, protože pláč byl považován za protirevolucionářský. Jako kuchař jsem byl zásobován pouze rýží a solí, žádným masem. Často jsme měli pouze jednoduchou rýžovou kaši. Normálně moc nejím, dokonce i tehdy, když jsem žil v Phnom Penhu, jsem to zvládl s nedostatkem proteinů. Ostatní ale hrozně trpěli a hodně zhubli. V táboře nebyly žádné záchody. Používali jsme latríny, kde byly pouze vyhloubeny díry v zemi a přikryté byly palmovými listy. Každé ráno jsme měli nástup a museli žádat Rudé Khmery o povolení odejít. Jednou jsem byl před svítáním pozdravit salutováním důstojníka. Když jsem odcházel, zaslechl jsem, jak se něco hýbe v rýžovém poli. Byla to ryba velikosti mé ruky. Duch svatý mi řekl, abych šel kolem rýže ještě jednou. Další ryba vyskočila z vody a já ji chytil. Mohl jsem tedy uvařit dvě ryby pro mé spoluvězně. Kdykoliv jsem se modlil, vždy jsem citoval Žalm 23, jedinou celou kapitolu, kterou jsem si pamatoval: „*Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.*“ Časem se Žalm stal prorockým a vždy, když jsem byl přidělen vařit, jsem něco chytil. Poté, co jsem opustil Phnom Penh, mi Duch svatý opakovaně vtiskával do srdce své instrukce. Také moje oči byly zázračně uzdraveny.

Později jsme byli všichni přeloženi do jiného tábora, který byl šestnáctkrát větší, než ten předchozí. Z předchozích 18 vězňů jich tady teď bylo 300. Někteří vězni zkoušeli utéct. Byli chyceni a zabiti. Každý den před západem slunce bylo hlavní sčítání. Každý musel vykřiknout své číslo a společně se seřadit. Dvakrát týdně byl každý vězeň vyslýchán. Pokaždé tam bylo nejméně 200 otázek a ti, kteří byli přistiženi při lži, byli zabiti. Vzpomněl jsem si na Ježíšova slova, že ti, kteří nenávidí své životy, je mohou zachránit. Byl jsem připraven zemřít, tak jsem se rozhodl mluvit pravdu. Můj přítel, bývalý pilot, měl příbuzného ve vysoké pozici mezi Rudými Khmery. Když prozradil svoji totožnost, byl vyslýchán a zbit. Vrátil se zpátky a řekl mi: „*Žádný příbuzný nám teď nemůže pomoci. Veškerá oddanost je pouze Ankaru, oni jsou středem každého života.*“ Pol Pot, nejvyšší Bratr v ústředí Kambodžské komunistické strany,

navštěvoval v mládí katolickou školu; a tak bylo učení Rudých Khmerů často založeno na překroucených biblických verších, jako třeba „*Miluj Angkar celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.*“ Jednou jsme šli k potoku. Voda byla křišťálově čistá a ledová. Neměli jsme ručníky, pouze krátké kalhoty plné dř. K jejich zašívání jsme používali nitě z rýžových pytlů, které hrozně svědily. V řece jsem si svlékl košili a kalhoty, vypral je a položil na křoví ve vodě. Byl jsem hladový a modlil se k Pánu. Když jsem se vykoupal, sáhl jsem po košili a cítil, jak se v ní něco hýbe. Byla to královská kreveta velikosti paže. Další den, když jsem vylézal z potoka, šlápl jsem na rybu a chytil ji. Divil jsem se, co s tím dělat. Kdybych ji přinesl zpět do tábora, musel bych se se všemi podělit a jedna ryba se nemůže rozdělit mezi 300 lidí. Zavínil jsem rybu do šály, uvázal kolem čela a propašoval ji do tábora. Neměl jsem přístup do kuchyně a tak přítel, který tam byl šéfem, mi ji připravil. Večer jsem rybu rozdělil mezi svých osm nejbližších přátel. Všichni jsme si lehli a nechali ji kolovat od jednoho ke druhému. „*Co to je?*“ ptali se a naše odpověď vždycky byla: „*Neptej se a jez.*“ Museli jsme jíst se šátky uvázanými přes obličej, abychom zakryli vůni. Opravdu, Bůh je pastýř, který mě sytí. Během jednoho roku, tří měsíců a třinácti dní, co jsem byl ve vězení, do mě Bůh zasel semeno uctívání. Znal jsem pouze chvalozpěvy, které jsme zpívali v kostele. A tak, když byla bouřka a hrozně pršelo, mohl jsem si stoupnout k oknu a nahlas zpívat „*Jak velké je Tvé dílo*“ v khmerštině, angličtině a francouzštině. Měl jsem vidění mnoha církví, které oslavují spolu se mnou a pokoj tohoto zjevení mě potěšoval.

Jednou se mi ve tváři objevila vyrážka. Vždy, když mělo pršet, to velice svědilo. Avšak nejvíc mě vadilo, že to mělo vliv na můj vzhled. Zkoušel jsem všechny druhy léků, takové, jako jíst kuře s černýma nohama. Zkoušel jsem užívat mízu z jistého stromu, která byla černá jako dehet, a nanášel jsem ji na celý svůj obličej. Když uschla a já ji sloupal, moje pokožka vypadala krásně, ale příští den se vyrážka vrátila. Počet vězňů se denně zmenšoval. Za krátko jich bylo jen 160. Těm, kteří byli závislí na tabáku, nastal tvrdý život. Raději by vyměnili půlku porce své kaše za trochu tabáku. Moji přátelé jeden po druhém umírali. Byl jsem jediný, kdo se přihlásil, že je bude pohřbívat. Zamotal jsem mrtvé tělo do rohože z palmových listů, oba konce svázal, odnesl je a pohřbil. Pokaždé jsem se modlil: „*Pane, tento bratr zemřel. Pochováám jej důstojně. Kdo pochová mě?*“ Brzy bylo místo k pohřbívání zaplněné a tak jsem musel spálit tělo přítele, který právě zemřel. Položil jsem ho na hromadu dřeva. Protože jsem neměl zapalovač ani křemen, uřízl jsem kousek bambusového výhonku a dovnitř strčil vyschlá vlákna z bavlnovníku. Pak jsem z keramického střepu zlomenou čepelí vykřesal jiskru a suchá vlákna vzplála. Zatímco bylo tělo spalované, spustil se liják. Oheň zhasl a můj přítel vypadal jako černoch. Příval deště otevřel včerejší hrob a voda začala vtékat dovnitř. Rozhodl jsem se, že tam přítele pohřbím. Jakmile tělo dopadlo do vody v hrobě, všechna páchnoucí mastnota mi vystříkla do obličej. Volal jsem k Bohu, aby mi pomohl to snést. Jednoho dne mi všechny končetiny ztuhly a já se nemohl pohnout. Pán ke mně ve snu promluvil a řekl mi: „*Nezemřeš. Přežiješ, protože s tebou mám záměr.*“ Během sčítání jsem nebyl v řadě na nástupu. Předtím jsem nikdy nezmeškal jediný den tvrdé práce. Ti, kteří nepracují, nedostanou přiděl jídla. Když můj přítel řekl Angkarovi o mém stavu, důstojník mi poradil uvařit bylinkový čaj. Uvařil jsem tři velké hrnce čaje. Byli tam i jiní, kteří chytili malé kraby a slimáky a zkoušeli je opéci na ohni pod hrnci. A tak se stalo, že se hrnce spolu nějak srazily a voda vytekla na oheň. Horká pára opařila celé tělo. Nemohl jsem otevřít oči. Vykřikl jsem: „*Pane, vezmi mě domů. Nemohu to více snášet.*“ Přesto jsem našel přízeň u Boha i u lidí. Nejvyššímu důstojníkovi se podařilo sehnat na pomoc bývalého lékaře. Doktor poradil užívat rybí omáčku nebo zubní pastu ke zmírnění bolesti. My jsme ale měli pouze sůl. Přítel běžel do hlavního sídla aby sehnal trochu soli pro doktora, který ji v ústech rozkousal a naplival mi do tváře. Začal jsem se škubat a do svalů jsem dostal křeče, ale nekřičel jsem. Příští ráno doktor vzal lpovové (zelená tykev) nebo tralachové (zimní meloun) listy a rozmíchal je se řídkým buvolím trusem. Vzniklou pastu mi nanasl na tvář. Svědilo to a rychle to vyschlo v pevnou masku. To je o tom, jak mě Bůh uzdravil bez moderního lékařství.

Počet vězňů klesl na 127. Pán mi řekl, že pouze sedm mých blízkých přátel přežije, tak když zbývalo osm přátel, věděl jsem, že bych už brzy mohl být propuštěn. O půlnoci bylo vyvoláno mé jméno. Obvykle se ti, kteří byli vyvoláni o půlnoci, nikdy zpět nevrátili. Byli vyslýcháni a mučeni... často až k smrti. Řekl jsem příteli, aby v mé vesnici oznámil, že jsem zemřel. Dal jsem mu svou košili a kalhoty a odešel pouze s kramou, uvázanou kolem pasu. V tom čase byl můj vazební tábor pod východní oblastí strany, která se

orientovala pro vietnamsky a nakonec mohla svrhnout Pol Pota. Byl jsem přiveden k vrchnímu velitelství armády před deset nejvyšších důstojníků. Zeptali se mě, jestli mluvím anglicky. Řekl jsem ano. Ptali se, jestli jsem křesťan. Řekl jsem ano. Měli všechny důvody mě zabít. Avšak místo toho řekli: „*Dejte mu pořádnou večeři.*“ Myslel jsem, že si ze mě s jejich velkorysostí dělají blázny. Pak jsem si vzpomněl na Žalm 23 – „*Připravuješ přede mnou stůl v přítomnosti mých nepřátel.*“ Pak důstojníci zapnuli rádio na BBC World a žádali mě, abych jim přeložil zprávy. Potom nařídili strážím, aby se o mě lépe starali a chránili můj život. O několik dní později jsem byl, společně s dalšími 126 vězni, propuštěn. Bylo to v roce 1977.

Byl jsem evakuován spolu se stovkami lidí z východu do oblasti blízko Thajské hranice, kde jsem zažil vražedná pole. Mladí lidé museli podstoupit vynucenou hromadnou svatbu, bylo jich asi 300, a poté byli zabiti. Můj život byl zázračně ušetřen. Stal jsem se osobním pomocníkem vůdce Rudých Khmerů. V únoru 1979 jsem se vrátil do Phnom Penhu a vedl podzemní církev. Tam jsem potkal Boury, vdovu se šesti dětmi. Její zesnulý manžel byl před několika lety zabit Rudými Khmery. Vzali jsme se v roce 1980 a po roce nás Pán požehnal dcerou, které jsme dali jméno Shalom (pokoj v čase trápení). V lednu 1985 jsem s ženou a třemi dcerami uprchl do utečeneckého tábora v Thajsku a zůstali jsme zde až do března 1993. Během té doby jsme založili 15 církví, vystrojili 50 křesťanských vedoucích a pomáhali pastoru Vietnamské církve v jiném nedalekém táboře v Thajsku. Když byla podepsána Pařížská mírová smlouva, vrátili jsme se zpět do Kambodže.

Začátkem října 1993 jsem prvně přijel do Malajsie. Předpokládal jsem, že navštívím mezinárodní společenství Intercessors v Manile, Filipíny. Žádal jsem o vízum na filipínské ambasádě v Malajsii a bylo mi doporučeno zůstat v zemi. Výsledkem bylo, že jsem přišel do metodistické církve Sungei Way Subang (SSMC) uprostřed sborového modlitebního dne. Tak začalo mé partnerství s SSMC. Později, téhož roku, mě Pán spojil s další církví v Malajsii, New Life Restoration Center. Právě jsem se vrátil z uprchlického tábora, ale dostal jsem milost v obdarování od těchto církví. Bůh nečekal. Začal otvírat dveře a skládat jednotlivé části puzzlí dohromady. Výsledkem bylo, že byly založeny tři plodné služby. Jsou to: Škola praktické služby Kambodža (SPMC) – 1994, Církev živé naděje v Kristu (LHCC) – 1995 a Institut zakládání církví Kambodža (ICPC) – 1998. Takto jsme měli v červnu 2007 devět absolvovaných tříd na Institutu zakládání církví a tito absolventi založili již přes 310 církví. Církev živé naděje v Kristu dosud založila 42 dceřiných církví. Opravdu, toto je dílo Ducha svatého.

Z Boží milosti jsem sloužil Evangelickému společenství v Kambodži (EFC) jako předseda výboru v letech 1996 – 2006. Sloužím v Biblické společnosti v Kambodži (BSC) a od roku 2001 jako předseda jejího výboru. Od roku 2004 sloužím jako poradní člen zasedání Mezinárodní světové vize Kambodža. Od roku 2001 sloužím jako národní ředitel Ambassadors for Christ International (AFCI) Cambodia a od dubna 2007 jako regionální ředitel AFCI Asie. Ve vhodné chvíli mě v roce 2008 vystřídá nový národní ředitel AFCI Cambodia.

Bůh má se mnou svůj záměr a já jeho záměr ve svém životě našel – být proměněn k pomoci dokončit velké poslání ve spolupráci s dalšími. Jako zlomený muž, zachráněn Boží milostí, jsem k tomu, abych žil pro jeho cíl.

BARNABAS AND BOURY MAM

Regional Director for Asia
Ambassadors for Christ International

FIELD OFFICE - Ph: +855 (12) 883860
PO Box 1097 • 6, Street 325
Boeung Kok 2, Toul Kok • Phnom Penh, Cambodia

INTERNATIONAL OFFICE - Ph: 678.406.9669
PO Box 470 • Tucker, GA 30085

www.afciworld.org • bmam@afciworld.org

AFCI
Nationals in Ministry